

εἰς παιρὸν καὶ νά το βλέπῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, — πρᾶγμα, τὸ διόπιον ἔκαμεν ἐπανεῖλημένως, ἐννοεῖται!

Ἄλλα καὶ τὴν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα ἐπιστολὴν, δὲν ἐφύλαξε μὲ τὴν ἑκατοντήν ἐκείνην ἐπιμέλειαν, μὲ τὴν δι-

ποίαν εἶχε φυλάξῃ τὴν πρώτην. Εἶχε γίνη ἀρκετὰ γελοῖος πρὸ τῆς Αὐτοκρατέρας ἔως νὰ την εὔρῃ διὰ νὰ μὴ πάθῃ δὲ τὰ ἰδιαὶ καὶ πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐπροτίμησε νὰ την ἐναποθέσῃ ἐντὸς μᾶς θήκης, τὴν διόπιαν εἴχεν ἐπίτηδες ἡ ἀμάξα, καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος οὔτε νὰ λερωθῇ, οὔτε νὰ ζωρῷσῃ.

“Οπως τὴν προτεράτων, ἡ κομψὴ καὶ μέγαλοπρεπῆς ἀμάξα διασχίζει τὴν ἡλιόλουστον ἔχοχην μὲ τὸν καλπασμὸν τῶν τεσσάρων τῆς ἵππων ὅπως τὴν προτεράτων, ὁ πρῶτος ήνίοχος σαλπίζει τὸ κέρας του, ὁ δεύτερος πλαταγίζει τὴν μαστιγὰ του” οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τοὺς ἄγρους ἀφίσουν πρὸς στιγμὴν τὴν ἔργασιαν των διὰ νὰ την ἴδουν διερχομένην, οἱ δὲ κάτοικοι τῶν χωρίων συναθροίζονται περὶ αὐτὴν, ὅσακις σταματᾷ διὰ γάλλαζουν τοὺς ἵππους. Καὶ παντοῦ ἀνευφημοῦν ἐνθουσιωδῶς τὸν Ἀγριελαφόρον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, τῆς ἐλπίδος τῆς Γαλλίας! Πόσον ὑπερήφανος είνε ὁ “Ἐκτωρ! Τί ἔχοχον ὑποκειμένον που ἔγεινε! Τί τιμάς ποὺ του κάμουν!”

“Ἄχ! μετ’ ὀλίγον ἵσως θὰ μάθῃ στὶς Ταρπητὰ πέτρα, δὲν ἀπέχει πολὺ τοῦ Καπιτωλίου! . . .

Οἱ ἵπποι εἴχον τρέξη μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε ὅταν ἔφασαν εἰς τὸ Σαίν-Ζερμάν, ὁ “Ἐκτωρ παρετήρησεν διὰ τὸ ταξείδιόν του ἐτελείονε μίαν ὥραν ἐνωρίτερον ἀφ’ διὰ τῷ εἶχεν ὄρση ὁ δούξ τῆς Βικεντίας. Τότε τῷ ἥλθε μία παράδειξ ἰδέα — ἰδέα τὴν διόπιαν μόνον Αὐτοκλουθος ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ, καὶ μάλιστα Αὐτοκλουθος δεκαπενταετής . . .

Καθ’ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας αὐτῆς καθὼς καὶ τῆς προηγουμένης, τὸν ἔβασάνιζεν ἡ σκέψις διὰ τὴν ἐύτυχην του δὲν θὰ ἡτο πλήρης, παρὰ μόνον ἐὰν ἡδύνατο νὰ ἐπιδειχθῇ ἐν ὅλῃ του τῆς δόξης πρὸς τοὺς φίλους του καὶ προπόντων πρὸς τοὺς ἔχθρους του.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος τούτου ἔξετελέσθη: ἡ Βαβέττα τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον πομπωδῶς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ ἀσπαζόμενον τὴν κείρα τῆς Αὐτοκρατέρας . . . “Αν ἡτο δυνατὸν τῷρα νὰ τον ἔβλεπον καὶ οἱ κάτοικοι τῆς δόδου Περγαμηνοποιίας μέσα εἰς τὴν ἀμάξαν . . . αλ, τί καλά!

Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πόσα ἀπό πα τὸ ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὸ ἀνόητον σχέδιόν του, διέταξε τὸν ἀμάξηλάτην να γάλλαζη διεύθυνσιν, καὶ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ κατ’ εὐθεῖαν εἰς Παρισίους, νὰ διευθυνθῇ

πρὸς τὸ προάστειον Σαιν-Ντενί, νὰ πάρῃ κατέπι τὴν λεωφόρον Σαιν-Ντενί, γα φθάσῃ εἰς τὴν συναίκιαν τοῦ Δημαρχείου καὶ ἐκεῖθεν, διὰ τῆς δόδου Περγαμηνοποιίας, εἰς τὸ Κεραμεικόν.

“Οἱ ἀμάξηλάτης εὗρε πολὺ παράδοξον τὸν δρόμον αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμη καμπιάν παρατήρησιν. Οἱ κύριοι Αὐτοκλουθος—έσκεψη,—ἔχει τὸν λόγον του, διὰ νὰ θέλῃ νὰ κάμη δὲ τὰ ἰδιαὶ καὶ πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐπροτίμησε νὰ την ἐναποθέσῃ ἐντὸς μᾶς θήκης, τὴν διόπιαν εἴχεν ἐπίτηδες ἡ ἀμάξα, καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος εἰναρέσωμεν τὴν κάπως πληγωθεῖσαν ὑπερηφάνειάν του...

“Ἐν τούτοις οἱ ἡγίοι καὶ οἱ θεράποντες ἔσπεισαν νὰ κατέλθουν, οἱ μὲν ἐσταμάτων διὰ νὰ την ἴδουν” οἱ δὲ ἀγρόπαιδες τὴν ἐχαρέτων διὰ ζητωκραυγῶν—ζωσις μάλιστα καὶ εἰρωνικῶν, διότι ποιὸς ἡξέρει πῶς ἀντιλαμβάνεται τὰ πράγματα μία παρισινὴ μοσχομάγκα! . . .

— Φθάνει νὰ είνε καὶ νὰ με ἰδῃ ἐκεῖνος ὁ χάρχας, ὁ Πέτρος! ἐσκέπτετο δὲν ἐπιστολήν του θριαμβευτικοῦ του ἄρματος.

Πρὸ τῶν δέκταλμῶν τοῦ Πέτρου κυρίως ἐπειθεὶμει νὰ λάμψῃ τοὺς ἄλλους δέλιγον τοὺς ἐσυλλογίζετο. “Ἀλλως τε ἡ κυρά-Τερέζα εἶχεν ἀπόθανη τὸ παρελθόν ἐτος, ὁ δὲ μπάρμπα-Φραγκίσκος πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀφ’ οὐ πρῶτον καὶ οἱ δύο—διὰ νὰ φάσουν γρηγορότερα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον,—εἴχον λάβη τὰ διαβατήριά των ἀπὸ τὴν ταξέρναν τοῦ Πομπόνη! . . .

Εἰς μάτην ἔφερε τὴν κείρα ἀφ’ ἐνὸς μὲν εἰς τὴν θήκην, ὅπου εἶχε φυλάξῃ τὴν ἐπιστολήν, ἀφ’ ἐτέρου εἰς τὸ θύλακον, ὃπου εἶχε φυλάξῃ τὴν πυξίδα.

Καὶ ἡ ἀπιστολὴ καὶ οἱ ἀδάμαντες εἶχον ἔξαρανισθῆ!

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! ἐφώναξεν ἔχασα τὸ γράμμα μου!

“Ἡ φωνὴ τοῦ “Ἐκτορος ἔξερφαζε τοι-αύτην ἀγωνίαν, ὥστε ὁ πρῶτος ἡνίοχος ἐστράφη μὲ κίνημα πολὺ βίαιον, ἐκ τοῦ ὅποιου ὁ ἵππος του ἐτρόμαξε καὶ παρ’ ὀλίγον ἀφηνίασεν.

Ο “Ἐκτωρ κατήλθεν ἐκ τῆς ἀμάξης, καθὼς καὶ οἱ δύο θεράποντες, ἔσπεισαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ μέρος, ὃπου εἶχε γίνη ἡ σύγκρουσις. Τὸ πλήθος, ὁμα τοῦ εἶδον ἐπιστρέφοντας, τοὺς περιεστοῖς καὶ πάλιν ὅταν δὲ ἐγνώσθη τί εἶχε συμβῆ, ἐπροθυμοποιήθησαν δὲν διατηλέσθησαν ἀπὸ τοὺς μικρούς των κυρίων, ἀλλὰ δὲν ἔκαμεν διεσχιζεῖν τὸν ὄδον, πολὺ δέλιγον ἀφηνίασεν.”

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ.
ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΠΟΙΙΑΣ

Φαντάζεται τις τὴν ἐντύπωσιν, τὴν διόπιαν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους ἡ ἐμφάνισις τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης ἀμάξης μὲ τὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα — δὲν θὰ ἡτο πλήρης, παρὰ μόνον ἐν τοῦ διόπιον τοῦ Αὐτοκλουθος δεκαπενταετής . . .

Καθ’ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας αὐτῆς καθὼς καὶ τῆς προηγουμένης, τὸν ἔβασάνιζεν ἡ σκέψις διὰ τὴν ταχύτηταν την κείρα τῆς Αὐτοκρατέρας . . . “Ἄλλα φεῦ! Ο ὑψών έσαυτὸν ταπεινωθήσεται. Μόλις ἡ ἀμάξα εἶχε κάμψη μίαν γωνίαν, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δόδον Περγαμηνοποιίας, καὶ ἀκριθῶς καθ’ εὐθεῖαν εἴσελθειν τὸν θύρον παρὰ τὸν ὄδον της Βικεντίας. Τότε τῷ ἥλθε μία παράδειξ ἰδέα — ἰδέα τὴν διόπιαν μόνον τοῦ Αὐτοκλουθος ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ, καὶ μάλιστα Αὐτοκλουθος δεκαπενταετής . . .

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος τούτου ἔξετελέσθη: ἡ Βαβέττα τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον πομπωδῶς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ ἀσπαζόμενον τὴν κείρα τῆς Αὐτοκρατέρας . . . “Ἄν διέταξε τὸν ἔβασαν τὸν ἀμάξηλάτην να γάλλαζη διεύθυνσιν, καὶ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ κατ’ εὐθεῖαν εἰς Παρισίους, νὰ διευθυνθῇ

Ο ΚΙΣΣΟΣ

Σ’ ἑνα πλαύσιο περιβόλι όπου τὸ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν ζητοῦν παρηγορίαν, — καὶ ἀπιστολαὶ των, αἱ συνήθως τέσσεραν φαίνονται τὸν τόπον τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

Εἰς τὸν τοιχὸν μοναχὰ μὲ τὴν περιθώριαν τὸν τόπον τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ήρθε φαρυχειμωνιά, παγωνιά μεγάλη, καὶ τὸν κῆπο μὲ πάνοντα καὶ τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν είνε φυτεύμενοι.

— Ενα μόνο ζωντανό, καταπράσινο, θάδης μέδα τὸν κύπελλον τοῦ πατέρα τοῦ θαυμάζουν δὲν ε

Ο ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΗΡΩΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
(Συνέχεια της σελ. 158.)

'Από της ήμερας ἐκείνης ἐπελήφθη τῶν σπουδῶν του μὲ τόσον ζῆλον, ώστε ὁ μαρκήσιος Μπουφλέρ, καταγοητεύμενος ἀπὸ τὰς πρόδοσις του, τῷ εἶπεν:

— Ή ἐργασία σου εἶναι ἀνωτέρα παντὸς ἐπαίνου. Ἀν ἔξακολουθήσῃς οὐτώ μίλια ἑδομάδα ἀκόμη; σου ὑπόσχομαι νὰ σου χορηγήσω οἰανδήποτε χάριν μοῦ ζητήσῃς, ἀρκεῖ πάντοτε νὰ ἡμιρρῷ.

— Μου δίδετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, πατέρα;

— Σου δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὡς μαρκήσιος Μπουφλέρ!

Ἐννοεῖ τις εὐκόλως πόσον ἡ ὑπόσχεσις αὐτῇ ἐπηγένεσης τὸν ζῆλον τοῦ παιδίου. Καὶ αὐτὸς ὁ καθηγητής του ἐξεπλάγη διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκείνον τὸν ἐκτακτον. Ἡρχισαν ἡδη νὰ ὑποτεύουν διὰ κάποιας ἐπίμονος σκέψης ἑβασάντες τὸ γενέρον καὶ φιλοπόλεμον ἐκεῖνο πνεῦμα. Καὶ διάκινη ἡ μητῆρ του τὸν ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς του ἵππου νὰ κραδαίη τὴν σπάλην του μὲ τόσην δρμήν, διάκινης συνήτα τὸ πῦρ τῶν ὄφιαλων του, ἔλεγε καὶ ἐκεῖνη σκεπτική:

«Τί συμβαίνει λοιπόν; Μήπως ἀπὸ τώρα ὀνειρεύεται δάρφας καὶ δόξας;»

Αἱ μητέρες ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μαντεύουν...

Ἡ ἑδομᾶς ἔληξε μὲ θυμασίας πρόδους. Τὸ ἐπιστοποίησεν ὁ καθηγητής, μὴ εὔρικων λέξεις διὰ νὰ ἐπανέσῃ τὸν μαθητή του. Τότε ὁ Ἀμβρόσιος ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν πατέρα του, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνταμοιβήν, τὴν ὅποιαν τῷ εἶχεν ὑπόσχεθη. Ἡ στιγμὴ ἡτο ἐπίσημος ὁ μαρκήσιος τὸ προησθάνθη.

— Ἐρχομαι νὰ σας ὑπενθυμίσω τὴν ὑπόσχεσίν σας, πατέρα, εἶπε τὸ παιδίον. Περισσότερον ἀπὸ καθεὶλλο πρᾶγμα, ἐπιθυμῶ νὰ σας συνοδεύσω εἰς τὸν πόλεμον καὶ νὰ λάβω τὸ βάττισμα τοῦ πυρὸς ὑπὸ τὰς διαταγῆς σας. Μου ἑδώσατε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας· πρέπει νὰ τὸν τηρήσετε!

— "Ω, παιδί μου! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος ἐκπληκτος καὶ βαθύτατα συγκεκρινημένος. Θέλεις νὰ πολεμήσῃς ἀπὸ τώρα; 'Αλλοίμονον! τὴν ἐπαθα! . . . Σου ἔδωσα δύμας τὸν λόγον μου καὶ θὰ τὸν τηρήσω!

— Σὲ βεβαιῶ διὰ δὲν θὰ κάμης ἀσχηματική, εἶπε τότε ὁ θεῖος τοῦ Ἀμβρόσιου. Ἡγω πεποίθησιν ἐγὼ εἰς αὐτὸ τὸ παιδί. Μᾶς δίδεται λαμπτρά εὔκαιρια, διὰ νῦναδειχθῇ δέξιος τῶν προγόνων του!

— "Εστω! εἶναι θέλημα Θεοῦ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν μίνω τοῦ κλατούν.

— Νὰ εἰσθε βεβαία, κυρία, εἶπεν ὁ γηραιός στρατιωτικός πρὸς τὴν μαρκή-

σίαν, ὑπερήφανος διὰ τὸν μαθητή του, ὅτι οὐδέποτε θά τον ἐγκαταλείψω. θά τον προασπίσω διὰ τὸν σώματό μου!

* *

Τὸ τὸ ἔτος 1743. Ο Ἄγγλικὸς στρατὸς ἐβάδιε κατὰ τῆς Φραγκορότης. Τὸ σχέδιον τοῦ στρατάρχου. Νοάγη ἥτο νὰ καταστῇ κύριος τῆς πεδιάδος, καὶ νὰ κόψῃ τὸν ἐπιστίσιμὸν τοῦ στρατοῦ.

Ο Ἀμβρόσιος ἤρχισε τὸ σταδίον τοῦ ὡς ἀπλοὺς στρατιώτης κατόπιν ἔγεινε σημαιοφόρος. Μίλια ημέραν, καθὼς ἤνοιγε τὸ ἀμπέχον του, ἐπεσεν ἀπὸ μέσα μία σφύρα. Ο γέρων, ὁ δόποις τὸν ἥροιού θει, τὴν εἶδε, τὴν ἐστήκωσε, καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὄφιαλμούς, καθιέτευσε τὸ ἥρωικὸν παιδίον νὰ μὴ ἐκτίθεται τὸν πολό. Πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ὄφοισμάνος ἐκεῖνος στρατιώτης, κατέβησε τὸν πολό. Εν τούτοις τὸ παιδίον δὲν ἡθελήσεις γὰρ οὐσιάστηρος τῶν πηρετῶν, εἰς δόλας τὰς μάρχας καὶ τὰς ἀψιμαχίας, ἐξέθετεν εἰς κινδύνον τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ σώζῃ τὴν ζωὴν τοῦ νεαροῦ του κυρίου.

("Επεται συνέχεια.")

(De Vareppe) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΩΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΡΙΣΤΕ, αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ σκύλος μας. Κυττάξετε τὴν φωτογραφίαν του καὶ εἰπῆτε μου πῶς σᾶς φαίνεται; Πῶς; ἀσχημός λέγετε; . . . Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν εἶναι καθόλου ἀσχημός. Απεναντίας, δὲν μας εἰς τὸ σπίτι, που τὸν ἀγαπούμεν πολύ, τὸν ευτοκούμεν ὠράιότατον καὶ συμπαθητικότατον." Επειτα θέλετε νὰ σας εἴπω καὶ κάτι τι ἄλλο; Ο σκύλος μας εἶναι ἀγόριο καὶ διὰ τὰ ἀγόρια δὲν ἔχει καμιάν σημασίαν ἢ ωραιότης—ἄλλα μόνον τὰ προτερήματα.

Ακούσατε λοιπὸν πόσα προτερήματα ἔχει ὁ Αζόρ. Πρῶτον καὶ κύριον μᾶς ἀγαπᾷ πολύ, μᾶς λατρεύει. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ διάλησῃ διὰ μάς το ἐπιη. ἄλλα μᾶς το λέγει μὲ τοὺς τρόπους του, μὲ τὴν διαγωγὴν του καὶ προπάντων μὲ τὰ ἐκφραστικά του μάτια, που μας κυττάζουν μὲ ἀγάπην καὶ μὲ τρυφερότητα. Επειτα ἔχει μίλια σφρηγού, που εἶναι καθαυτὸ θαυμαστή. Φυγαταθῆτε διὰ μυρίζεται τὸν πατέρα μού που ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι, πολὺ πρὶν φανῆ εἰς τὸν δρόμον, καὶ στέκεται εἰς τὴν θύραν καὶ τὸν περιμένη κινῶν τὴν οὐράν του ὅλος χαρά. Φυλάττε τὸ σπίτι μας ὡς διποτότερος ὑπηρέτης· δὲς τολμήσῃ ἀνθρώπος νὰ πλησιάσῃ τὴν θύραν μας! ἀμέσως δὲ Ἀζόρ θὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ γαῦ! γαῦ! καὶ διὰ μας εἰδοποίησῃ· δὲς αὐτὸ κλέπτην δὲν φοβούμεθα, διὸ ἔχομεν τὸν Αζόρ. Εντοσούτῳ δὲν εἶναι κακός· δὲν δαγκάνει ποτὲ κανένα, οὐτε γαυγίζει χωρὶς λόγον, διὸ μερικά κακοανθρεμένα σκυλιά. Α! δὲ Ἀζόρ μας ἔχει πολὺ καλὴν ἀνατροφήν. Εἰνε εὐπειθής, ὑπακούει ἀμέσως εἰς τὰς διαταγῆς τῶν κυρίων του, εἶναι πεμψός καὶ ὀλιγάρχης, δὲν ἀρπάζει τίποτε χωρὶς τὴν σύνειαν μας, περιποιεῖται τοὺς φίλους μας καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παιδιά. Παιζούμεν μαζί σὸν τὰ καλὰ ἀδελφάκια. Στέκεται καὶ του φορούμεν περιεργασίας ἀπὸ χαρτί, στέκεται σοῦζο, τοῦ πετούμεν πράγματα καὶ μάς τα φέρνει, παιζούμεν κυνηγητό, καὶ διὰ γελῶμεν καὶ φωνάζωμεν, γαυγίζει καὶ αὐτὸς μαζί μας, φιλορότατος καὶ εύτυχεστατος. . .

Διὲς δὲν αὐτὰ τὰ προτερήματα ἀγαπῶμεν πολὺ τὸν σκύλον μας. Καὶ τώρα που σὰς το εἴπα, πιστεύω διὰ θανάτου τὸν λαμπτρό τοῦ, καὶ μάς τον συμπαθητικός, διὸ μας φαίνεται καὶ εἰς ἡμάς. Κυττάξετε τὸν πάλιν. . . 'Αληθεία;

("Επεται συνέχεια").

ΙΩΝ.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια της Σελ. 157.)

E.

«Ο χορὸς καὶ ἡ μουσικὴ δὲν ἥσαν τὰ μόνα πράγματα που ἤξενα. Ο κύριος κύριης μ. ἔμαθε νὰ παιζω δόμινον, ἡ διδασκαλίσσα τῆς Βέρθας νὰ πίντω πασίντες μὲ χρωτιὰ καὶ νὰ συνθέτω λέξεις μὲ κάτι γράμματα κομμένα ἐπίτηδες ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἦτο ἀρκετὰ κοπιαστικὸν πρᾶγμα γὰρ ἔχω τὸσας γνώσεις, διότι ἡμοις ἀναγκασμένη γά τας ἐπιδεικνύα συχνά, πότε εἰς τοὺς μικροὺς κυρίους καὶ εἰς τὰ χέρια. Εμένα μοῦ ἐφόρεσαν ἔνα λαμπρόδετην περιπάτον μὲ λαμπράνα κουδουνάκια καὶ μου ἐχρύσωταν τὰ κέρατα.

«Ο Πιστός μοῦ ἐξεμυστρεύθη τὰ σπάνια πράγματα που ἤξενα. Ο κύριος κύριης μ. ἔμαθε νὰ παιζω δόμινον, ἡ διδασκαλίσσα τῆς Βέρθας νὰ πίντω πασίντες μὲ χρωτιὰ καὶ νὰ συνθέτω λέξεις μὲ κάτι γράμματα κομμένα ἐπίτηδες ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἦτο ἀρκετὰ κοπιαστικὸν πρᾶγμα γὰρ ἔχω τὸσας γνώσεις, διότι ἡμοις ἀναγκασμένη γά τας ἐπιδεικνύα συχνά, πότε εἰς τοὺς μικροὺς κυρίους καὶ τὰ χέρια. Εμένα μοῦ ἐφόρεσαν ἔνα λαμπρόδετην περιπάτον μὲ λαμπράνα κουδουνάκια καὶ μου ἐχρύσωταν τὰ κέρατα.

«Ο Βέρθας μοῦ ἐξεμυστρεύθη τὰ σπάνια πράγματα που ἤξενα. Ο κύριος κύριης μ. ἔμαθε νὰ παιζω δόμινον, ἡ διδασκαλίσσα τῆς Βέρθας νὰ πίντω πασίντες μὲ χρωτιὰ καὶ τὰ χέρια. Εμένα μοῦ ἐφόρεσαν ἔνα λαμπρόδετην περιπάτον μὲ λαμπράνα κουδουνάκια καὶ μου ἐχρύσωταν τὰ κέρατα.

«Ο Βέρθας μοῦ ἐξεμυστρεύθη τὰ σπάνια πράγματα που ἤξενα. Ο κύριος κύριης μ. ἔμαθε νὰ παιζω δόμινον, ἡ διδασκαλίσσα τῆς Βέρθας νὰ πίντω πασίντες μὲ χρωτιὰ καὶ τὰ χέρια. Εμένα μοῦ ἐφόρεσαν ἔνα λαμπρόδετην περιπάτον μὲ λαμπράνα κουδουνάκια καὶ μου ἐχρύσωταν τὰ κέρατα.

«Ο Βέρθας μοῦ ἐξεμυστρεύθη τὰ σπάνια πράγματα που ἤξενα. Ο κύριος κύριης μ. ἔμαθε νὰ παιζω δόμινον, ἡ διδασκαλίσσα τῆς Βέρθας νὰ πίντω πασίντες μὲ χρωτιὰ καὶ τὰ χέρια. Εμένα μοῦ ἐφόρεσαν ἔνα λαμπρόδετην περιπάτον μὲ λαμπράνα κουδουνάκια καὶ μου ἐχρύσωταν τὰ κέρατα.

«Ο Βέρθας μοῦ ἐξεμυστρεύθη τὰ σπάνια πράγματα που ἤξενα. Ο κύριος κύριης μ. ἔμαθε νὰ παιζω δόμινον, ἡ διδασκαλίσσα τῆς Βέρθας νὰ πίντω πασίντες μὲ χρωτιὰ καὶ τὰ χέρια. Εμένα μοῦ ἐφόρεσαν ἔνα λαμπρόδετην περιπάτον μὲ λαμπράνα κουδουνάκια καὶ μου ἐχρύσωταν τὰ κέρατ

